

5. TÜRKİYE DEĞER ÖDÜLLERİ

LİSE DEĞER ÖDÜLLERİ ÜÇÜNCÜSÜ

ELİFNUR KARAÇÖL

MEHMET MURAT İŞLER SOSYAL
BİLİMLER LİSESİ

TÜRKİYE
DEĞER ÖDÜLLERİ

KINALI YAPINCAK BİR ANNE

Analar fedakardır; bilinen bir gerçek yıllardır söylenen. Peki bir evlat, bir çocuk, bir kız çocuğu ne kadar fedakar olabilir ki sarmışken etrafını dünyanın eziyetleri. Bu hikaye bir kız çocuğunun ailesinin sorumluluğu olarak dünyaya meydan okumasının hikayesidir. Fedakarlık kalelerinin yıkıldığı, fedakarlık dağlarının yüceldiği, sorumluluk tepelerinin zirve edinildiğinin hikayesidir.

Okul açılalı iki hafta olmuştu. Buna rağmen hazırlık sınıflarından bir kızımız devamsızlık yapmış ve okula gelmemişti. Evraklarını inceledik. Yüksek puanla okulumuzu kazanan lğdırli bir kızdı. Ailesinin telefonuna ulaştık ve aradık. Elifnur'u sorduk. Elifnur'un okula gelemeyeceğini söylediler. Nedenini sorduğumuzda ailevi bir mesele dediler. Kızımızın evine gitmeye karar verdik. Fakat bundan önce; okuldaki bilgilerinden ortaokul öğretmenlerine ulaştık ve kızımızla ilgili bilgi aldık. Evet Elifnur'un ailevi problemleri vardı. O puanı hastane köşelerinde okula gitmeden özel ders almadan nasıl almıştı bu kınalı yapıncak. Hemen ardından biz de okulumuzdaki bir grup öğretmenle kızımızın evine aile ziyareti yapmaya karar verdik ve aileyi görmeye gittik. Gittiğimizde gördüğümüz şey şuydu: küçük omuzlarda büyük yükler, küçük dağlarda kocaman devler, denizlerde sudan büyük dalgalar. Kınalı yapıncak ve yavruları. Değil kardeşleri. Hayır yavruları. Kızımızın annesi kanser hastasıydı. Yaklaşık iki yıldan beri yatalak hastaydı. Ailesine de bakacak hiç kimse yoktu. 4 kardeşleri vardı. En büyükleri Elifnur idi. Ailesine de bakacak, onlara yardım eli uzatacak başka kimse yoktu. Nineleri çok yaşlı olduğu için bakım anlamında onlarda yardım edemiyorlardı. 2014 yılında Elifnur sekizinci sınıfta eğitimine devam ederken aniden hastalanmış annesi ve İstanbul'a gitmek zorunda kalmıştır. Annesi altı ay boyunca hastanede tedavi görmüş ve bu süre içerisinde Elifnur okuluna yine ara vererek annesinin sorumluluğunu üzerine almış; annesini hastanede bakmış. Bunu yaparken Elifnur sadece 14 yaşında bir kız çocuğuydu. Altı ay boyunca hastane de yaşamış ve bir yandan da TEOG sınavlarına hazırlanmış. Annesinin kemoterapi sürecine şahitlik etmiş. Hastanedeyken sadece kendi annesiyle ilgilenmemiş diğer hastaların da eli ayağı olmuş. Babası övüne övüne anlatıyordu. Elif'ini. Elifnur hastanesinin ince ince yağan Elif'i olmuştu.

2015 yılının yaz ayında İğdir'a dönmüşler. Doktorlar annenin iyi olmayacağını söylemiş. Elifnur İğdir'a döndüklerinde de hem annesine bakmaya devam etmiş hemde evlerini çekip çevirmiş. Bunca sıkıntı arasında Elifnur hiçbir yardım almadan hazırlandığı TEOG sınavlarından da 398 puan almayı başarmış. İşte tam bu noktada Elifnurla yollarımız kesişti. Elifnur okulumuza bu puanla direkt olarak yerleşme hakkı kazandı. Fakat okula gelmiyordu. Evlerine ziyarete gittik ve hikayenin devamını öğrendik. Annesi günden güne ağırlaşıyordu ve Elifnurdan başkasının ona bakmasına, altını değiştirmesini, yemek yedirmesine izin vermiyordu. Elifnur okula gelmiyordu yani. Hem annesine bakmak zorunda hemde kardeşlerine annelik etmek zorundaydı. Elifnur ailesinin küçük annesi olmuştu. Annelik sorumluluğunu üzerine alıyor ve eğitim hayatına ara veriyordu. Islak elleriyle evet elleri ıslaktı gözleri değil; çünkü ağlamaya vakti yoktu. Çamaşır yıkamak bulaşık arıtmak zorundaydı. Bu yüzden elleri ıslaktı. Ellerimi tuttu " gelemem öğretmenim annem ağlarken ben okula gelip gülemem"dedi. Annesi ellerimi tuttu "hoca hanım ben zaten bir yıla kalmaz ölürüm. Bırakın Nur'um yanımda kalsın." Dedi...

Evden çıkıp geldik. Elifnurun omuzlarında kaldı koca dağlar. Ama Elifnur'dan söz almıştık. Okuldan kopmaması için ona kaynaklar getirecektik. Oda kendi başına çalışacaktı. Bu duruma hastane odalarından alıştı galiba. Elifnurla iki haftada bir haberleşiyorduk. Okulumuzda okuyan kuzenleriyle birlikte ona roman, test, İngilizce metinler gönderiyorduk. Çalışıyordu. Sesi bazen kayısı dallarındaki çiçekler gibiydi. Bazen karda çamurda kırılmış filizler gibiydi. Zorlanıyordu. Yemek yapıyor evi temizliyor, kardeşlerini yıkıyor, ütü yapıyor, annesinin altını temizliyordu. Bu hengamede onun hayatına yer yoktu. Kendini hatırlamıyordu. Acaba en son ne zaman saçını taramıştı? Bir gün Elifnur telefonumuzu açmadı. Sonra yine açmadı ve sonra yine. Kuzenlerinde öğrendik. Elifnurun annesi bir yıl olmadan vefat etmişti. Elifnurun dalları şimdi hep çiçeksizdi. Hep daha ağır kış, yağmur boran...

Annesi kendi ellerinde ölen bir yavru... Annesini toprağa koymadan ağlamayı öğrenen, elleri acıların meskeni olmuş bir yavru. Bir annenin ardında anne olma sorumluluğunu alan bir yavru.

Yıl 2016 Elifnur bu yıl okulumuza geldi. Annesine söz ver-

mişti okuyacaktı. Bize göre hayatından bir yıl kaybetmişti de ona göre neydi? Gözlerinde ömrünü kaybetmiş satırlar olan Elifnur geldi; sırasına oturdu öyle mahcup öyle derindi ki ellerinde ki izler. Ama şimdi kaleme sarılıp yol olacaktı o izler umuda. Elifnuru yurda yerleştirecektik ama ondan küçük olan kardeşi de bizim okulu kazanmıştı. Ve oda yurttan kalmak istiyordu. Ama ikisi de birden yurttan kalırsa evdeki iki küçük çocuğa kim bakacaktı? Biz ise Elifnurun kalmasını istiyorduk. Bu kadar eğitim hayatından uzak kalan Elifnur'u tekrardan uzaklaştırmak istemiyorduk. Bu sefer Elifnur ile kardeşi sorumluluğu beraber paylaştılar. Elifnur hafa içi yurttan kalacaktı. Ve ders çalışacaktı roman okuyacaktı. Hafta sonları eve gidecek bir haftalık yemeği yapacak, ütülerini yapacak, evi temizleyecek, kardeşlerine anne şefkati gösterecekti. Diğer kardeşi de hafta sonları yurttan kalıp derslerine sıkı bir şekilde çalışacaktı. Hafta içi evde çalışamıyorlardı çünkü. Evdeki sorumlulukları kitapların zamanını çalışıyordu. Elifnur hemen gözbebeğimiz oldu. Sakin, çalışkan, özverili biriydi. Başına gelen önce şeye rağmen çok sirayetli ve olumluydu. Verdiğimiz her görevi büyük bir istekle ve cesaretle yerine getiriyordu. Okulumuzun bahçesinde yavrulayan Fısıklık'ın yavrularına bakılması gerekiyordu. Daha doğrusu kalabalıklarda ezilmesinler diye anneye biraz yardım edilmesi gerekliydi. Bu kız anneliğe alışmış olacak ki Elifnur'un parmağı havaya kalktı. Yavrularında ikinci annesi oluvermişti. Okul bahçesinde hayvanlar artık onun.